

MODERN KIZIN SİHİR
REHBERİ

TILSIMLI KÖY SERİSİ

LINSEY HALL

Bu kitabın yayın hakkı PHOENIX YAYINEVİ'ne aittir. Yayınevinin ve yayınlayıcısının yazılı izni alınmaksızın kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

Modern Kızın Sihir Rehberi

Tılsımlı Koy Serisi -1

Linsey Hall

Orijinal Künye: Charming Cove Series, The Modern Girl's Guide to Magic

Çevirmen: Elif Ersözlü

Editör: Sinem Sancaktaroğlu Bozkurt

Yayına Hazırlayan: Gülşen Demirci

Kapak ve Dizgi: İrem Nur Acar

©Phoenix Yayınevi Tüm Hakları Saklıdır.

2025 Aralık, Ankara

ISBN No: 978-605-7789-76-1

Phoenix Yayınevi-Ünal Sevinç

Yayıncı Sertifika No: 11003

Şehit Adem Yavuz Sok. Hitit Apt. 14/1

Kızılay-Ankara

Tel: 0(312) 419 97 81 pbx

Faks: 0(312) 419 16 11

e-posta: info@siyasalkitap.com

<http://www.siyasalkitap.com>

Baskı: Dedemat Matbaacılık

Sertifika No: 70086

Melih Gökçek Bulvarı 1447 Cadde No: 37

İvedik Organize Sanayi Yenimahalle- Ankara

Tel: 0507 932 59 30

Dağıtım:

Siyasal Kitabevi

Şehit Adem Yavuz Sok. Hitit Apt. 14/1

Kızılay/Ankara

Tel: 0(312) 419 97 81 pbx

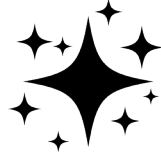
Faks: 0(312) 419 16 11

e-posta: info@siyasalkitap.com

<http://www.siyasalkitap.com>

MODERN KIZIN SİHİR
REHBERİ

TİLSİMLİ KÖY SERİSİ

ARIA

Sihirli gücümü kullanmamam için bir sürü sebep vardı. Bu sebeplerden bir tanesi de Winston Churchill'e benzeyen yeni sihirli gıdısıyla dehşet içerisinde tam önümde duran gelin adayıydı.

Üstelik bu benim hatamdı.

İşim son derece basitti. Tüm yapmam gereken Kensington Düğün Pastaları dükkânında çalışan bir satış elemanı olarak pasta örneklerini gelinlere göstermek ve sorularına cevap vermektir. Fakat Londra'nın en gösterişli pastanesiydik ve bu da müşterilerimizin en zengin ve en zor beğenen gelinler olduğu anlamına geliyordu.

Neyse, kullanmamam gereken sihirli gücüme dönecek olursak... İnsanlar bunu bilmiyor ve biz büyücüler de bu gücümüzü saklıyoruz. Ama ben sihirli gücümü, farkına varmadan (!) kullandım. Korkunç Gelin'in şu anki o etkileyici gıdısı da böyle çıktı ortaya.

Aslında her şey iyi başlamıştı. Clarissa Bentham-Wilkes'i, baş nedimesini ve düğün organizatörünü karşılayıp masalarına götürmüştüm. Düğün pastası tadımı için kullandığımız çok güzel bir yerimiz vardı; bembeyaz boyalı gösterişli altı sandalyenin çevrelediği, üzerine beyaz keten masa örtüsü serili yuvarlak bir masa. Tadımlık pastaları tabaklara yerleştirdiğim ve şampanya servisini

hazırladığım tezgâhın hemen yanındaydı bu masa.

Kıyamet koptuğunda tezgâhta krem şantinin yanına kırmızı kadife pasta dilimlerini dizmekle uğraşıyordum. Gelin adayı bekarlığa veda partisinde kullanılacak penis şeklindeki pipetlerin renginden bağıra çağıra şikâyet ederken ben minyatür gülleri tabağa daha yeni koymuştum.

“Sana pembe altın rengi istiyorum demiştin Bella! Bebek pembesi değil.” Dikkatimi çeken şey Clarissa’nın sesindeki iğneleyici ton olmuştu. O kadar saldırgandı ki ensemdeki tüm tüyler diken diken olmuştu.

Masaya şöyle bir göz attım ve düğün organizatörünün yüzünde hafif bir endişenin yanı sıra teslim olmuş bir ifade gördüm.

Kırmızı Alarm!

Pastaları bırakıp üç kadehe şampanya doldurdum. Gelin adayı düğün organizatörüne dönerken kadehleri gümüş bir tepsiye koydum.

“Sana çok kızgınım Mary,” dedi düğün organizatörüne. “Hayvan terbiyecisiyle konuştum ve bana güvercinlerin pembe altın rengine boyanamayacağını söyledi. Çünkü, görünen o ki, canlı hayvanlar boyanmıyormuş. Ama sen bana güvercinlerin pembe altın rengine olacağına söz vermiştin.”

“Ben öyle bir şey söylemedim Clarissa.” Düğün organizatörü öyle dümdüz bir ses tonu ile konuştu ki o düzlüğe çamaşır bile asabilirdim.

“Boya konusunu sorabiliriz dedim ben. İşler yolunda gitmediği için üzgünüm.”

“Üzgün müsün?” Gelin adayının yüzü kıpkırmızı oldu. “Peki bunun benim pembe altın rengi güvercinlerime faydası ne?”

“Şampanya!” diye bağırdım masaya varınca. “Geline kadeh kaldıralım!” Ortalığa saçılmış penis şeklindeki pipetlere ve ileride bir duvağa dönüşecek dantel yığınının dikkat ederek bardakları masaya

bıraktım. Müşterilerin beraberlerinde düğünle ilgili bu kadar çok ıvır zıvır getirmeleri pek normal olmasa da bu konuda ağzımı bile açmadım. Ben kadehini önüne koymaya çalışırken düğün organizatörü yer açmak için kumaş peçete örneklerini kenara çekti.

Gelin adayı ben daha masaya koymadan kadehi havada kaptı. “Bunu ben alayım. Ne de olsa o çalışıyor.”

O sırada içkiye ihtiyacı olan birisi varsa o da düğün organizatörüydü. Yakından bakınca gözlerindeki gerginliği ve göz altlarında ki gölgeleri görebiliyordum. Duygularımızı paylaştığımız kısa bir an bakiştık. İkimiz de zengin tabaka için düğün organize etmenin ne kadar tehlikeli bir şey olduğunu biliyorduk.

Gelin adayı, düğün organizatörünün şampanyasından bir yudum aldıktan sonra bir kaşını kaldırıp bana baktı. “Eee? Bize pasta da getirmen gerekmiyor muydu?”

“Elbette.” Yüzüme en sevimli gülümsememi kondurdum ve dönüp tezgâha doğru yürüdüm. Düğün organizatörü ile konuşmaya devam ettiğini duyabiliyordum. “Kuğularla ilgili olarak da hayvan terbiyecisiyle konuşman gerek. Düğün töreninde bana eşlik edecek kuğuları seçmek için oraya gittiğimde, kuğu kakasına bastım. Hem de lavanta rengi Louboutin ayakkabılarımla! Bunun düğünde olmasına asla izin veremem.”

“Bunu engelleyebileceğimizi hiç sanmıyorum,” dedi düğün organizatörü. “Tüm kuğular yapar bunu. Belki de kuğular yerine gül yapraklarını küçük bir kız serpse daha iyi olabilir.”

“Çok klişe. Yalnızca kuğuların daha iyi terbiye edilmeleri gerekiyor.”

Clarissa bir kuğunun istediği yere kakasını yapmaması için eğitebileceğini düşünüyorsa acı bir tecrübe yaşayacaktı.

Eleştiri yağmuru, kuğularla ilgili sorunu çözmediği takdirde düğün organizatörünü işten çıkarma tehditleriyle devam etti. Bugüne kadar çuvalladığım için o kadar çok iş kaybetmiştim ki şu anda

yaşananlar bana başkası üzerinden aynı endişeyi yaşatıyordu.

Bu işi de batıramazdım. Londra'ya taşındığımdan bu yana yaptığım temizlikçilik, garsonluk ve seks oyuncakları satıcılığını da sayarsak girdiğim altıncı işti bu. Keşke bu işlerden kendi isteğimle ayrıldığımı söyleyebilseydim. Ama öyle olmamıştı.

Çoğu zaman *açıklanamayan felaketler* yüzünden kovuldum. İnsan patronlarımla bilmediği şey, tüm bu felaketlerin bazen içimde patlayan sihirli gücümü kontrol edemememin sonucu olduğuydu. İnsanların bir çoğunun büyüünün varlığından bile haberi yoktu ve ben de bunu öğrenmemeleri için elimden geleni yapmalıyıldım.

Doğup büyüdüğüm Cornish sahilindeki Tılsımlı Koy'dan ayrılma sebebim de bu tuhaf güçlerimdi. İngiltere'deki en güzel köyü burası ve denize bakan tablo gibi bir caddede saklanmış, tamamı sihirli güçlere sahip bir topluluk yaşıyordu bu köyde. Ama sihirli gücümü kullanma konusundaki beceriksizliğimle oraya uyum sağlayamamıştım. Sonunda bu durum yüzünden bir zamanlar evim dediğim yerden uzaklaşmak zorunda kalmıştım.

Kendimi her şeyin muhteşem bir şekilde boka sarmaya başladığı Kensington Düğün Pastaları dükkânında bulmuştum. Düğün pastasını Korkunç Gelinin masasına götürdüğümde düğün organizatörünün gözlerinin dolduğunu gördüm.

Zorbalardan nefret ederdim.

Nefes alıp vermeye başladım ama bu beni pek de sakinleştirmede; içimde hareketlenmeye başlayan öfkemi bastırmaya çalıştım.

Servis tabağını elimden geldiğince dikkatli bir şekilde masaya bıraktım, ancak içimde kabaran öfkenin bir kısmını pastaya aktarmış olmalıyım ki gelin adayının pastadan bir lokma ısırması ile bir buldog köpeğini bile gururlandıracak kocaman bir gıdısının çıkivermesi bir oldu.

Şaşkınlıktan ağzım açık kalakaldım.

Düğün organizatörünün de nedimenin de dili tutulmuştu.

“Ne oldu?” diye sordu gelin adayı. “Pasta o kadar da güzel değildi. Kesinlikle aklınızı başınızdan almış olamaz.”

Pastanın olağanüstü olduğunu biliyordum, bu yüzden hakareti kişisel algılamadım. Hem ayrıca pastayı da ben yapmamıştım.

Düğün organizatörü “Herhangi bir şeye alerjiniz var mı?” diye sordu.

“Badem ama pastacıya söyledim zaten. Neden?”

“Şey...” Düğün organizatörü çantasından bir ayna çıkardı ve gelinin kendini görebilmesi için aynayı havaya kaldırdı.

Ah hayır! Ah hayır! Ah hayır! Bu hiç de iyi olmamıştı. Geçen hafta da her şeyi batırmıştım ama bu kadar kötü değildi. Patronum öğrenirse işimden olurdu. Saate baktım. Myra her an gelebilirdi.

Durumu düzeltmem gerekiyordu. Ama nasıl?

Gelin adayı ciyak ciyak bağırıyordu, öfkeli bakışları üzerimdeydi. “Pastaya badem koymuşsunuz!”

“Gerçekten koymadık!” Bir çözüm bulmaya çalışıyordum. “Emin olun. Kesinlikle badem yoktu.”

Suratının halini gösterip “Sebebini açıkla o zaman,” dedi.

“Şey...” Badem insanın gıdısının çıkmasına sebep olur muydu? Sanırım şişmişti. “Nefes alabiliyor musunuz? Kaşıntı var mı?”

“Tanrıya şükür iyiyim. Ama sorun bu değil. Sorun yüzümün hali.” Masadan nefes nefese kalktı. “Pastada badem yoksa, o zaman sen kesin badem yediğin parmaklarınla pastaya badem bulaştırdın.”

“Yemin ederim öyle bir şey yapmadım. Badem sevmem ki.” Aslında severdim ama bunu onun bilmesi gerekmiyordu. Pasta tepsisine uzandım. “Şunu önünüzden çekeyim,” dedim. Tepsiyi masadan aceleyle çekerken her şeyi daha da berbat ettim. Tepsi ters yüz oldu ve pastanın üzerindeki renkli tozlar beyaz dantel duvağın üzerine saçıldı.

Gelin adayı çıldırmıştı. “Dikkat etsene! O duvak senden daha

değerli!”

Offf. Sanırım biraz abartmıştı. “Çok özür dilerim!”

“Heey, seni...” Parmağını sallayıp hışımla üzerime yürümeye başladı. “Seni mahvedeceğim!” Lavanta rengi Louboutin ayakkabılarıyla tepiniyordu. “Hakkında o kadar kötü bir eleştiri yazacağım ki tek bir müşterin bile kalmayacak. Kensington Düğün Pastaları dükkânı bu dünya üzerinden silinecek.

Elbette Myra tam da bu sırada dükkâna girdi ve elbette on beş dakika sonra kapının önüne konmuştum. Daha da kötüsü evimden de atılmıştım. Çünkü küçük dairemi Myra’dan kiralamıştım. Şimdi işten atılınca doğal olarak dairemden de atılmış oluyordum. Dairesini boşaltmam için bana yalnızca iki gün süre vermişti.

Üstün zekâlı olduğum için kendimi bizim oradaki barda buldum.

Asıl planım iş istemektir; istedim de. Fakat bar sahibi, bira çeşitlerini bildiğimi ispat etmem için (elbette biliyordum) önce onunla birkaç bira içmemi istedi. Sonunda işi alamadım ama sarhoş olmayı başardım.

Gece bardan bu kadar geç ayrılmamın sebebi de buydu. Kaldırıma adımımı atar atmaz soğuk yağmur damlaları kafama düşmeye başladı.

“Gerçekten mi dünya? Başımı arkaya atıp inledim.

Yalnızca iki gece daha evim olacak daireme doğru yola koyuldum. Dairenin girişine ulaşmak için dar bir sokaktan geçmem gerekiyordu ama bu benim için sorun değildi. Çünkü kirası ucuzdu.

Sol tarafımdan, bir çöp tenekesinden küçük bir kafa fırladı. Siyah-beyaz surat bana tısladı, ben de ona el işareti çektim. Porsuk birkaç aydır dairemin altındaki ara sokakta yaşıyordu ve tam bir baş belasıydı.

Dairemin kapısını açarken porsuğa bir kez daha baktım. Çöp tenekesinin altından patisini uzatıp o da bana bir el hareketi yaptı.